

آن روزها سخن از

«ایستادگی در مقابل خطوط قرمز» بود

فربیا ابتهاج

مرور تاریخ به عنوان پدیده‌ای عبرت‌آموز و انتقال‌دهنده تجربیات بشری، همواره برای اهل خرد، منطق و استدلال کارساز است. تاریخ اگر به درستی و روشنی روایت شود برای آنها که طالب حقیقت و اهل صداقت هستند راهگشا خواهد بود؛ راهگشا در جستجوی راه‌های جدید، راه‌گشا در اتخاذ تدابیر و تصمیمات صحیح و راهگشا در قضاوت منصفانه.

در این میان البته موضوع زنان و آنچه بر آنان در عرصه‌های اجتماعی، خانوادگی و حقوقی رفته است، به دلیل وجود شرایط فرهنگی و سیاسی و تفوق افراط‌ها و تفریط‌ها بر میانه‌روی دستخوش چالش‌هایی از نوع چشم بستن بر واقعیات و نادیده گرفتن حقایق بوده است؛ چه در ایران و چه در سایر نقاط جهان.

چنانچه این روزها نیز شاهد قضاوت‌های ناآگاهانه و غیرمنصفانه‌ای در مورد برخی اقدامات در مسیر پیشرفت زنان هستیم که می‌تواند منشاء قلب بسیاری از حقایق شود. از جمله این قضاوت‌ها و اظهارنظرها یکی شمردن "سند پکن" و "کنوانسیون رفع هرگونه تبعیض علیه زنان" و در نفی "این دو" یک جا سخن گفتن از سوی متولیان جدید امور زنان است.

این در حالی است که عمر کنوانسیون یاد شده بسیار طولانی‌تر از سند پکن بوده و اگر در جریان تدوین آن نمایندگان مسلمانان غایب بودند، در تدوین و تصویب سند پکن زنان مسلمان و به‌ویژه نمایندگان ایران اسلامی مشارکت فعال داشته‌اند.

به‌علاوه سند پکن به‌عنوان یک سند راهبردی در موضوع زنان و در سطح بین‌المللی مطرح است و گرچه با گذشت یک دهه، هنوز بسیاری از مصوبات و اهداف آن محقق نشده، اما سند دیگری نیز با جامعیت و ابعاد بین‌المللی آن به تصویب نرسیده است.